

1

Το κουδούνι στρίγγλισε άγρια. Ο διαπεραστικός του ήχος αντηχούσε μέσα σ' όλο το διαμέρισμα. Η κοπέλα που ήταν βυθισμένη στον καναπέ δεν κουνήθηκε. Καθόταν χαλαρή, τα ξανθά της μαλλιά έπεφταν μπροστά κι έκρυβαν το πρόσωπό της. Το κεφάλι της ήταν σκυμμένο. Θα μπορούσε να έχει το βλέμμα της καρφωμένο πάνω σε κάτι που βρισκόταν πεταμένο μπροστά στα πόδια της, κι έλαμπε πάνω στο ανοιχτόχρωμο μπεζ χαλί.

Ήταν ένα σκουλαρίκι σε σχήμα δελφινιού, χρυσό, με το περίγραμμά του στολισμένο με μπριγιάν.

Το κουδούνι έπαψε να χτυπάει. Έπειτα άρχισε ξανά, με κοφτά, επίμονα κουδουνίσματα. Ξαφνικά ακούστηκαν έξαλλα χτυπήματα στην πόρτα.

«Μπέβερλι!» φώναξε μια τσιριχτή, υστερική φωνή. «Μπέβερλι, άνοιξέ μου!»

Η Μπέβερλι Μποντ δεν κουνήθηκε.

«Στο διάολο, Μπέβερλι!» Πίσω από την πόρτα η φωνή της κοπέλας έσπασε. «Πουτάνα, το ξέρω πως είσαι μέσα! Ξέρω ποιος είναι μαζί σου! Άνοιξέ μου!»

Και τότε η Μπέβερλι Μποντ κουνήθηκε.

Ένα ελατήριο του καναπέ μετατοπίστηκε κάτω από το βάρος της. Αυτό ήταν αρκετό. Πολύ αργά, η Μπέβερλι Μποντ έγειρε προς τα δεξιά. Το κεφάλι της έπεσε πίσω στον

καναπέ και το αριστερό της χέρι κύλησε απ' το στήθος της πάνω στα γόνατά της.

Η ίδια δεν ξανακουνήθηκε – αλλά στο δωμάτιο πίσω της υπήρχε κάποια κίνηση.

Τολύπες καπνού ξεμύτιζαν από τις χαραμάδες της πόρτας της κρεβατοκάμαρας. Τώρα ένα βαρύ σύννεφο όρμησε προς το ταβάνι του σαλονιού, και οι πρώτες κόκκινες γλώσσες της φωτιάς έγλειψαν την πόρτα.

Η μοναδική άλλη κίνηση ήταν κι αυτή κόκκινη. Το ρυάκι του αίματος.

Η Μπέβερλι Μποντ έμοιαζε να χαμογελάει – μ' ένα γαλήνιο, ολόδικό της μυστικό– στη βαριά λαβή του μαχαιριού που εξείχε ανάμεσα από τα στήθη της.

Στην άλλη πλευρά της πόρτας στεκόταν μια κοπέλα που φορούσε ένα σκουλαρίκι σε σχήμα δελφινιού, χρυσό, με το περίγραμμά του στολισμένο με μπριγιάν.

Οι γροθιές της πονούσαν από τα διαρκή χτυπήματα στο ξύλο. Ο λαιμός της πονούσε από τα ουρλιαχτά. Δεν ήξερε πότε είχε αρχίσει να κλαίει, αλλά τώρα τα δάκρυα κυλούσαν πάνω στο πρόσωπό της και η μύτη της ήταν τόσο βουλωμένη που αναγκαζόταν να αναπνέει από το στόμα.

«Μπέβερλι, άνοιξέ μου, γαμώτο!»

Πόρτες είχαν ανοίξει κατά μήκος του διαδρόμου. Τώρα υπήρχε κόσμος μαζεμένος γύρω της, φωνές που έκαναν ερωτήσεις τις οποίες μετά βίας άκουγε. Άνθρωποι που την παρατηρούσαν. *Πρέπει να δείχνω χάλια. Πρέπει να ακούγομαι χάλια. Δεν με νοιάζει. Ας' τους να κοιτάνε*, σκέφτηκε με κρυφή ικανοποίηση.

Κάποιος της έσφιγγε τους καρπούς δυνατά. Ένας άντρας που ούτε καν τον έβλεπε. Οι φωνές γύρω της ακούγονταν σαν ένα βουητό. Το σιχαινόταν αυτό – και της άρεσε και λίγο.

Ήταν η Αϊλίν Χέρικ, και σίγουρα κάποιος θα την αναγνώριζε. Τότε οι εφημερίδες θα ξαναδημοσίευαν τη φωτογραφία της μαζί με μια ιστορία για το πώς ξανάκανε τον εαυτό της δημόσιο θέαμα, κι ο πατέρας της θα έλεγε... θα έλεγε...

Μια γυναίκα από το πλήθος ούρλιαξε: «Φωτιά! Κοιτάζετε εκεί! Φωτιά!»

Η Αϊλίν Χέρικ στράφηκε σαστισμένη. Κανείς δεν της έδινε πια σημασία. Όλα τα μάτια ήταν στραμμένα στις χαραμάδες της πόρτας απ' όπου έβγαινε πυκνός καπνός. Τώρα κι άλλες φωνές άρχισαν να φωνάζουν: «Φωτιά! Φωτιά!»

Ο άντρας άφησε τους καρπούς της Αϊλίν. Έκανε ένα βήμα πίσω, σήκωσε το πόδι του και κλότσησε δυνατά με την πατούσα του το ξύλο της πόρτας δίπλα στο χερούλι. Κλότσησε τρεις φορές. Την τρίτη φορά η πόρτα υποχώρησε.

Η Αϊλίν είδε ένα σύννεφο καπνού να ορμάει καταπάνω της. Ένιωσε ένα κύμα ζέστης. Πίσω από το κάδρο της πόρτας υπήρχε ένας κήπος από φλόγες απ' όπου έσκαγαν φωτεινές γλώσσες.

Καταμεσής του φλογερού κήπου καθόταν η νεκρή κοπέλα. Το ρούχο που φορούσε ήταν όμορφο και φρικό ταυτόχρονα, γιατί τώρα πια η Μπέβερλι Μποντ ήταν ντυμένη με λαμπερές φλόγες και το ήρεμο πρόσωπό της ήταν στεφανωμένο από φωτιά.

Η Αϊλίν Χέρικ ήθελε να ουρλιάξει αλλά δεν μπορούσε. Δεν υπήρχε ανάσα μέσα της. Μέσα της όλα είχαν νεκρώσει. Το θέαμα που έβλεπε ήταν αφόρητο.

Τώρα όλος ο διάδρομος έβριθε από φωνές. Η Αϊλίν απομακρύνθηκε τυφλωμένη από τη ζέστη και από το σοκ που της προκάλεσε το θέαμα. Έπεφτε πάνω σε ανθρώπους που ούτε καν τους έβλεπε. Κανείς δεν τη σταμάτησε...

Κάπως, κάπου, βρέθηκε μόνη σε ένα μικρό καταφύγιο

που ανακάλυψε χωρίς να το ξέρει. Ένα μικρό δωμάτιο, όχι μεγαλύτερο από φέρετρο. Αλλά οι τοίχοι του ήταν από γυαλί και μπροστά της υπήρχε ένα τηλέφωνο, άρα μάλλον είχε σκοπό να τηλεφωνήσει σε κάποιον. Να ζητήσει βοήθεια. Αλλά σε ποιον;

Δεν είχε κανέναν. Οι τοίχοι γύρω της ήταν γυάλινοι και δεν την προστάτευαν. Και δεν είχε κανέναν. Αιθάνθηκε πολύ μικρή και απελπιστικά μόνη.

Βρήκε ένα κέρμα στην τσάντα της, το άφησε, ψαχούλεψε, το ξαναβρήκε, το έσπρωξε αποφασιστικά στην υποδοχή και το άκουσε να πέφτει μέσα στη συσκευή. Σε ποιον μπορούσε να τηλεφωνήσει; Όχι στον πατέρα της. Όχι στη μητέρα της. Όχι στον άντρα που είχε πει ότι την αγαπούσε, και μάλλον έλεγε ψέματα, γιατί ποιος μπορούσε να την αγαπήσει; Ποιος ήταν δυνατόν να αγαπήσει την Αϊλίν Χέρικ;

Τα δάχτυλά της έτρεμαν και με το ζόρι έβρισκε τα νούμερα στο καντράν. Δεν ήξερε ποιον αριθμό καλούσε, αλλά όταν το τηλέφωνο στην άλλη άκρη της γραμμής χτυπούσε και ξαναχτυπούσε και κανείς δεν το σήκωνε για να τη βοηθήσει, το αίσθημα της απόγνωσης ήταν αβάσταχτο. Κανείς δεν θα την άκουγε ποτέ να κλαίει στο σκοτάδι. Κανείς δεν θα ερχόταν ποτέ να τη βοηθήσει.

Τότε η γραμμή έκανε κλικ και μια νυσταγμένη αντρική φωνή είπε: «Εμπρός;»

Νόμιζε ότι έκλαιγε με ανεξέλεγκτους λυγμούς. Και πράγματι αυτό έκανε, αλλά μέσα της. Η φωνή της είπε σχεδόν ατάραχη, ελάχιστα μαγκωμένη: «Θέλω τον κύριο Γκρέι. Θέλω τον Μάικλ Γκρέι...»

2

Ο Μάικλ Γκρέι, ο ψυχαναλυτής, βιαζόταν. Ψηλός και ευκίνητος, γλίστρησε χωρίς δυσκολία ανάμεσα στο πλήθος μέχρι που ένα σκοινί, στο ύψος της μέσης του, τον σταμάτησε. Χωρίς να διστάσει, έσκυψε και πέρασε από κάτω, ισιώνοντας πάλι το κορμί του από την άλλη πλευρά. Ένας ένστολος αστυφύλακας τού φώναξε: «Ε, εσύ! Φύγε από δω!»

Ο Γκρέι προχώρησε προς το μέρος του με μεγάλες, γρήγορες δρασκελιές. Η λάμψη από τα φώτα των πυροσβεστικών οχημάτων έκανε το σκηνικό να μοιάζει θεατρικό – όλα τα χρώματα αφύσικα φωτεινά, όλα τα πρόσωπα ωχρά, με σκληρές σκιές πάνω τους. Ο Γκρέι ένιωθε κι ο ίδιος ωχρός, αγουροξυπνημένος ακόμα. Τα κόκκινα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα και ο βιαστικά δεμένος κόμπος της γραβάτας του χαλαρός.

«Απαγορεύεται να πλησιάσει κανείς εδώ. Πρέπει να απομακρυνθείς», είπε ο αστυνομικός απότομα.

Κάτι στη σιγουριά του Γκρέι τον έκανε να διστάσει.

«Ούτε δημοσιογράφοι επιτρέπονται ακόμα», συμπλήρωσε.

Ο Γκρέι τον είχε ξανασυναντήσει κάνα δυο φορές στο παρελθόν, η τελευταία πριν από ένα χρόνο, αλλά είπε χωρίς κανένα δισταγμό: «Γεια σου, Χάνσεν. Το όνομά μου είναι Γκρέι. Μάικλ Γκρέι. Εσύ δεν ήσουν στην υπόθεση της Αν Έιβερι πέρυσι;»

«Γκρέι; A... ναι. Μα αυτό δεν είναι δική σας αρμοδιότητα, κύριε Γκρέι. Ή μήπως ο αστυνόμος Ζούκερ σας ζήτησε να έρθετε;»

Ο δισταγμός του Γκρέι ήταν αδιόρατος.

«Ο Ζούκερ βρίσκεται εδώ τώρα;»

Ο Χάνσεν κούνησε το κεφάλι του. «Όχι ακόμα. Αυτό το περιστατικό μόλις έσκασε. Αν και η φωτιά έσβησε ήδη. Τα παιδιά είναι πάνω. Το έχει αναλάβει ο αρχιφύλακας Κραντς».

Ο Γκρέι, που μέχρι τώρα έτρεφε μια κρυφή ελπίδα πως η Αϊλίν Χέρικ υπερέβαλε στο τηλέφωνο, ένωσε την ελπίδα του να σβήνει. *Ο Ζούκερ και ο Κραντς, σκέφτηκε. Και οι δύο από το Ανθρωποκτονιών. Ποιος πέθανε και γιατί; Και τι ρόλο είχε παίξει η Αϊλίν;* Το μόνο που είχε καταφέρει να αποκομίσει από το τηλεφώνημα ήταν αυτή η διεύθυνση κι ένα υστερικά επαναλαμβανόμενο: «Είναι νεκρή, είναι νεκρή. Σας παρακαλώ, ελάτε γρήγορα!»

Μα πού ήταν τώρα η Αϊλίν;

«Καλό θα ήταν να μιλήσω με τον Κραντς», είπε. Ο Χάνσεν συμφώνησε κι έκανε νόημα στον νεαρό αστυνομικό που στεκόταν στην είσοδο της πολυκατοικίας. Ο Γκρέι τον προσπέρασε και μπήκε στην είσοδο που μύριζε εκείνη την υγρή, βαριά μπόχα της σβησμένης φωτιάς. Το ελικοειδές λάστιχο της πυροσβεστικής ανέβαινε στριφογυριστά τη σκάλα σαν οδηγός, και ο Γκρέι το ακολούθησε. Η μυρωδιά καμένου έγινε πιο έντονη. Τώρα μαζί της ενώθηκε και μια άλλη μυρωδιά που έκανε τα ρουθούνια του Γκρέι να σουφρώσουν. Είχε ξαναμυρίσει καμένη σάρκα.

Αμήχανος και ανήσυχος, ο Γκρέι ακολούθησε το στριφογυριστό λάστιχο. Έφτασε μέχρι την πόρτα του διαμερίσματος της Μπέβερλι Μποντ, όπου τον σταμάτησαν. Μέσα το δωμάτιο ήταν γεμάτο άντρες που έτρεχαν δεξιά κι αριστε-

ρά με μεθοδικές κινήσεις. Εξακολουθούσε να υπάρχει μια βαριά, αποπνικτική μυρωδιά, αλλά η φωτιά είχε σβήσει. Φλας άναβαν, άντρες μετρούσαν και κρατούσαν σημειώσεις. Και παντού, έτσι τουλάχιστον φάνηκε στον Γκρέι, υπήρχαν άντρες της Σήμανσης, που περνούσαν τα μικρά τους πινελάκια με γρήγορες, απαλές, κινήσεις πάνω σε κάθε επιφάνεια στην οποία θα μπορούσε να έχει μείνει κάποιο αποτύπωμα.

Ένας γεροδεμένος, φαλακρός αρχιφύλακας με πρόσωπο σαν μπουλντόκ στεκόταν μπροστά στον καναπέ, μιλώντας στον βοηθό ιατροδικαστή. Ο γιατρός έκανε πίσω και ο Γκρέι αντίκρισε για πρώτη φορά το επίκεντρο όλης αυτής της δραστηριότητας – τη νεκρή κοπέλα πάνω στον καναπέ.

Άθελά του έκανε ένα βήμα μπροστά. Ένας αστυφύλακας δίπλα στην πόρτα άπλωσε το χέρι του να του φράξει τον δρόμο.

«Τι θέλετε;»

Ο αρχιφύλακας που ήταν στο δωμάτιο άκουσε την ερώτηση και γύρισε να δει. Πριν ο Γκρέι προλάβει να απαντήσει, ο Κραντς φώναξε: «Γκρέι!» και πλησίασε γρήγορα προς το μέρος του. «Τι στο διάβολο γυρεύεις εδώ πέρα;» ρώτησε. Το διαπεραστικό του βλέμμα κοίταξε διερευνητικά τον Γκρέι. «Δείχνεις να σηκώθηκες βιαστικά απ' το κρεβάτι. Γιατί;»

«Δεν ήρθα για να παρέμβω, Μπεν», είπε ο Γκρέι. «Εσύ έχεις αναλάβει την υπόθεση;»

Ο αρχιφύλακας Κραντς συγκατένευσε. «Προς το παρόν, ναι. Καλύτερα να περιμένεις λιγάκι. Γίνεται χαμός εδώ. Οι πυροσβέστες μάλλον κατέστρεψαν όλα τα αποδεικτικά στοιχεία σβήνοντας τη φωτιά. Περνάμε πολύ ωραία».

Ο Γκρέι κοίταξε πίσω από τον Κραντς, τον τόπο του εγκλήματος.

«Ο Ράμεϊ δεν είναι αυτός; Από το Τμήμα Εμπρησμών;»

«Νομίζεις ότι όλα ξεκίνησαν από ένα βραχυκύκλωμα;» ρώτησε ο Κραντς ειρωνικά. «Προς το παρόν είμαστε ο ένας πάνω στον άλλον. Κοίτα, δεν μπορώ να σου μιλήσω τώρα. Όμως μη φύγεις. Θέλω να σου κάνω κάποιες ερωτήσεις. Όπως, για παράδειγμα, γιατί βρίσκεσαι εδώ, μέσα στη μέση της νύχτας, τη στιγμή που ούτε οι δημοσιογράφοι δεν έχουν πάρει χαμπάρι τι συνέβη;»

Μια κινητικότητα στις σκάλες πίσω του απάλλαξε τον Γκρέι από την απάντηση. Ένας άντρας ανέβαινε σκουντουφλώντας, παλεύοντας να ελευθερωθεί από το χέρι του αστυνομικού που τον κρατούσε. Ούρλιαζε: «Άφησέ με, γαμώτο! Μπέβερλι! Μπέβερλι!»

Το σκυλίσιο πρόσωπο του Κραντς σφίχτηκε στο άκουσμα του ονόματος. Μ' ένα ξαφνικό τίναγμα ο άντρας ελευθερώθηκε από τον αστυνομικό και ανέβηκε τα υπόλοιπα σκαλιά με φόρα, ορμώντας προς την ανοιχτή πόρτα. Ο αρχιφύλακας Κραντς σήκωσε το τεράστιο χέρι του και προχώρησε να τον σταματήσει.

Ο αστυνομικός στις σκάλες είπε βιαστικά: «Είναι ο σύζυγος, αρχιφύλακα. Είπε...»

«Αφήστε με να μπω μέσα, γαμώτο!» φώναξε ο άντρας. «Πρέπει να μάθω τι συνέβη».

«Ηρέμισε», είπε ο Κραντς. «Πώς σε λένε;»

«Μποντ. Κρις Μποντ. Άκουσα ότι το σπίτι πήρε φωτιά. Η γυναίκα μου...»

«Καλύτερα να περιμένεις έξω», είπε ο Κραντς. «Το θέαμα δεν είναι ωραίο. Μια γυναίκα δολοφονήθηκε... Ήρεμα τώρα!»

Εμπόδισε τον Μποντ να περάσει το κατώφλι αλλά δεν μπόρεσε να τον εμποδίσει να δει. Ο Μποντ κάρφωσε μέσα

το βλέμμα του για λίγο, με το πρόσωπο εντελώς ανέκφραστο. Έπειτα τραβήχτηκε μακριά, γύρισε προς τον τοίχο και ακούμπησε πάνω του, πιέζοντας σφιχτά το ένα του χέρι πάνω στο πρόσωπό του.

Ο Γκρέι τον κοίταξε. Ο Κρις Μποντ ήταν ένας ψηλός άντρας, λεπτός αλλά δυνατός, με τις ελεγχόμενες αλλά γεμάτες χάρη κινήσεις ενός χορευτή. Το πρόσωπό του ήταν μελαμψό, τα μάτια του λαμπερά και σκούρα. Το λεπτό μαύρο μουστάκι του τόνιζε τα σαρκώδη του χείλη που ήταν σχεδόν καφετιά. Τα μαλλιά του ήταν στιλπνά και, ακόμα και τώρα, ούτε μια τρίχα δεν είχε φύγει από τη θέση της.

Ο Κραντς έκανε νόημα στον αστυνομικό που είχε ακολουθήσει τον Μποντ. «Μείνε μαζί του. Κι εσύ το ίδιο, Γκρέι, μη φύγεις. Δύο δολοφονίες είναι αρκετές».

«Δύο;» Τα μάτια του Γκρέι στένειψαν. «Ποιος άλλος δολοφονήθηκε;»

Ο Κραντς κούνησε το κεφάλι του. «Αργότερα, αργότερα. Τώρα πρέπει να...»

Ο Κρις Μποντ ίσιωσε ξαφνικά το κορμί του και σήκωσε το κεφάλι. Μια νέα σκέψη πέρασε απ' το μυαλό του και τα μαύρα του μάτια αγρίεψαν.

«Η φωτιά!» είπε. «Αφήστε με να μπω. Κάηκαν *τα πάντα*;» Και πήγε να προσπεράσει τον Κραντς και να ορμήσει μέσα στο διαμέρισμα. Αστυνομικοί πήδηξαν από κάθε κατεύθυνση για να τον συγκρατήσουν. Πάλεψε μαζί τους άγρια, τόσο που παρέσυρε όλο το μπουλούκι μέσα απ' το κατώφλι της πόρτας.

«Πρέπει να μπω μέσα!» επέμενε με πνιγμένη φωνή. «Αφήστε με να μπω, γαμώτο! Δεν μπορεί να κάηκαν *τα πάντα*. Κάτι πρέπει να απέμεινε. Αφήστε με! Αφήστε με να μπω!»

Κανείς δεν έδινε σημασία στον Γκρέι. Εκείνος γύρισε την

πλάτη του στον σαματά και κατέβηκε ήρεμα τη σκάλα. Καμιά άγρια φωνή δεν τον πρόσταξε να γυρίσει πίσω. Τη στιγμή που έφτασε στον δρόμο ήξερε ότι την είχε βγάλει καθαρή – για την ώρα τουλάχιστον. Πήρε μια βαθιά ανάσα στον τσουχτερό βραδινό αέρα, ανακουφισμένος.

Δύο φόνοι; Και πού ήταν η Αϊλίν; Μήπως η Αϊλίν Χέρικ ήταν ένα από τα θύματα;

Δεκαπέντε μίλια νότια του Σαν Φρανσίσκο, το προάστιο του Μίλμπρεϊ απλωνόταν πέρα από τον Αυτοκινητόδρομο 101, και το τεράστιο σπίτι των Χέρικ υψωνόταν εκεί, μέσα στο καταφύγιο της περιφραγμένης του έκτασης. Το Μίλμπρεϊ είχε αλλάξει πολύ μετά τον πόλεμο. Οι οικισμοί που ολοένα επεκτείνονταν γύρω του ήταν νεόκτιστοι, αλλά μερικά μεγάλα αρχοντικά παρέμεναν. Τρεις γενιές των Χέρικ είχαν μεγαλώσει στο Μίλμπρεϊ.

Η πρώτη νύξη πως κάτι δεν πήγαινε καλά, έφτασε στο Μίλμπρεϊ περίπου την ίδια στιγμή που ο Μάικλ Γκρέι απομακρυνόταν από την πολυκατοικία της νεκρής Μπέβερλι Μποντ. Δύο ένστολοι αστυνομικοί χτύπησαν το κουδούνι της εξώπορτας των Χέρικ, κάτω από μια στοά με βαρείς κύονες. Μια ξαφνιασμένη υπηρέτρια τους είπε ότι η δεσποινίς Αϊλίν Χέρικ δεν ήταν στο σπίτι.

«Και ποιος είναι στο σπίτι;» τη ρώτησε ο αστυνομικός που είχε χτυπήσει το κουδούνι.

«Θα κοιτάξω», είπε εκείνη κι έκλεισε την πόρτα. Οι δύο άντρες περίμεναν μέσα στον παγωμένο, νυχτερινό αέρα που φυσούσε δυτικός από τον Κόλπο. Κοιτάχτηκαν.

«Σίγουρα την αναγνώρισαν;» ρώτησε σιγανά ο νεότερος άντρας. Ο συνάδελφός του συγκατένευσε.

«Ακριβώς», είπε. «Η φάτσα της έχει δημοσιευτεί στις

εφημερίδες αρκετές φορές. Και όχι μόνο στη στήλη με τα κοινωνικά. Της αρέσει να μπλέκει σε φασαρίες».

«Πήγαινε γυρεύοντας», είπε ο νεαρός βλοσυρά.

Ύστερα έμειναν πολλή ώρα σιωπηλοί, μέχρι ν' ανοίξει ξανά η πόρτα. Αυτή τη φορά ένας κοντός, νευρώδης, γκριζομάλλης άντρας στεκόταν στην είσοδο. Φορούσε μια ρόμπα πάνω από μεταξωτές πιτζάμες. Τους κοίταξε με σκληρό, ενοχλημένο βλέμμα.

«Περάστε μέσα», είπε. «Και κάντε ησυχία. Δεν θέλω να ενοχλήσετε τη γυναίκα μου. Κοιμάται – ελπίζω. Ελάτε από δω». Τους οδήγησε σε μια μεγάλη, τετράγωνη βιβλιοθήκη όπου, τραβώντας ένα κορδόνι, έκλεισε τις μακριές κουρτίνες μπροστά στα παράθυρα. «Λοιπόν;» είπε.

«Είστε ο κύριος Χέρικ;»

«Είμαι ο Φίλιπ Χέρικ. Τι συμβαίνει;»

«Θέλουμε να μιλήσουμε στην κόρη σας».

«Δεν βρίσκεται στο σπίτι. Τι τρέχει πάλι;»

«Ξέρετε πού βρίσκεται;»

«Αν ήξερα θα σας έλεγα», απάντησε ο Χέρικ εκνευρισμένος. «Δεν την ξαναείδα μετά το δείπνο. Είπε ότι είχε ένα ραντεβού στην πόλη. Τι συμβαίνει λοιπόν;»

«Θέλουμε απλώς να της κάνουμε κάποιες ερωτήσεις», είπε ο μεγαλύτερος αστυνομικός διακριτικά. Ο Χέρικ γρύλισε. «Μπορείτε να μας ειδοποιήσετε μόλις εμφανιστεί;» συνέχισε ο αστυνομικός. Ο Χέρικ γρύλισε ξανά. Έπειτα συγκατένευσε.

Οι αστυνομικοί τον ευχαρίστησαν κι έφυγαν.

Μόλις ο Χέρικ έκλεισε την πόρτα πίσω τους, έμεινε για λίγο να κοιτάζει το κενό, σκυθρωπός. Έπειτα πήγε στο τηλέφωνο και σχημάτισε έναν αριθμό καρφώνοντας νευρικά τον δείκτη του στο καντράν. Μια ενοχλημένη αντρική φωνή απάντησε.

«Νιλ;» είπε ο Χέρικ. «Εδώ Φίλιπ Χέρικ. Πού είναι η Αιλίν;»
«Δεν ξέρω. Υποθέτω πως είναι με τους Ντόνελι. Γιατί;»
«Νόμιζα ότι είχε ραντεβού μαζί σου».

«Είχε. Κάτι έτυχε κι έπρεπε να φύγω νωρίτερα. Η Αιλίν ήθελε να κάτσει κι άλλο με τους Ντόνελι. Συνέβη κάτι;»

Με σφιγμένη φωνή ο Χέρικ εξιστόρησε στον Νιλ Πόλαρντ τι είχε συμβεί.

Η φωνή του Πόλαρντ σκλήρηνε. «Ωχ, Θεέ μου! Πάνω που ξεκίνησε η προεκλογική μου εκστρατεία. Νομίζεις ότι πρόκειται πάλι για οδήγηση υπό την επήρεια αλκοόλ;»

«Δεν το πιστεύω. Εδώ και έξι μήνες σχεδόν δεν έχει δημιουργήσει κανένα πρόβλημα. Ήλπίζα μήπως – τέλος πάντων, θα πάρω τους Ντόνελι. Ή μήπως θα τους πάρεις εσύ;»

«Θα κάνω κάτι καλύτερο», είπε ο Πόλαρντ. Ξέρω τον βραδινό αρχισυντάκτη του *Χρονικού*. Θα δω τι μπορώ να μάθω».

«Να είσαι προσεκτικός, για τον Θεό», είπε ο Χέρικ βιαστικά. «Δεν θέλουμε να ανακατευτούν οι εφημερίδες».

«Μην ανησυχείς. Σε παίρνω αμέσως πίσω». Ο Πόλαρντ έκλεισε τη γραμμή.

Ο Χέρικ, συνοφρωμένος, έκοψε ένα πούρο με τον κόφτη και το άναψε. Είχε σχεδόν καπνίσει το μισό όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Αυτή τη φορά η φωνή του Πόλαρντ ήταν ανήσυχη.

«Φίλιπ; Έρχομαι. Θα είμαι εκεί σε μισή ώρα. Μη μιλήσεις σε κανέναν δημοσιογράφο. Όταν η Αιλίν εμφανιστεί... Μάλλον, καλύτερα να τηλεφωνήσεις στον δικηγόρο σου».

«Τι συνέβη;»

«Κάποια σκοτώθηκε», είπε ο Πόλαρντ με σφιγμένη φωνή, «δολοφονήθηκε».

Ο Χέρικ ξεροκατάπιε. Όταν προσπάθησε να μιλήσει, η

φωνή του δεν βγήκε στην πρώτη προσπάθεια. Καθάρισε τον λαιμό του. «Όχι... όχι η Αϊλίν;»

«Όχι. Το μόνο που μπόρεσα να ανακαλύψω είναι ότι η αστυνομία την αναζητά για ανάκριση. Την αναγνώρισαν στον τόπο του εγκλήματος».

«Αυτόπτης μάρτυρας;» Ο Χέρικ ανακουφίστηκε. «Αν αυτό είν' όλο...»

«Δεν είναι. Δεν ξέρω πολλά ακόμα, αλλά... άκου, Φίλιπ, απλά κάτσε ήσυχα και περίμενέ με. Έρχομαι!».

«Για μισό λεπτό. Ποια δολοφονήθηκε;»

Η γραμμή έμεινε για λίγο βουβή. Έπειτα η φωνή του Πόλαρντ είπε ουδέτερα: «Μια κοπέλα που την έλεγαν Μπέβερλι Μποντ».

Ο Χέρικ κατέβασε το ακουστικό προσεκτικά. Έμεινε εκεί ακίνητος, ίσα που ανέπνεε. Το πρόσωπό του έμοιαζε με κέρινο ομοίωμα.